

de nieuwe

Ze stonden een beetje onwennig tegenover elkaar: De nieuwe cafébaas in het Franse dorp en de groep W.T.K.G.-ers. De vorige cafébaas was vertrokken, naar het dorp van zijn vrouw. Een baantje in een garage leek hem lucratiever dan het drijven van een café in een uitstervend dorp.

Ook de nieuwe had koel bier "au pression" en een glaasje "calva" of "pastis", dat kon ook best. Maar, terwijl de eerste glazen werden geleegd, werden de lege stoelen al op de tafels gezet en de bezem tevoorschijn gehaald.

"Gezellig hoor, dadelijk doen ze ook het grote licht nog aan." De W.T.K.G.-ers keken verstoord. En floep... daar kwam het grote licht. "Zijn ze nu helemaal, het is pas elf uur! Dan de vorige cafébaas. Die liet je gewoon niet gaan voor middernacht!"

De nieuwe keek intussen onverstoorbaar op het briefje met af te rekenen drankjes. Het was de hoogste tijd.

De volgende dagen waren warm, het verzamelen viel niet licht en de kelen vielen "droog". "Zullen we dan toch maar weer?" De nieuwe knikte vriendelijk en schonk de glazen vol. Maar de hoogste tijd leek steeds sneller te komen.

En toen, op een avond, bleek de groep alle vaten bier leeg gedronken te hebben, in korte snelle etappes. Er kwamen flesjes op tafel en de nieuwe lachte steeds vaker. Toen een W.T.K.G.-gezin aankondigde naar huis te moeten vertrekken stelde hij zelfs een rondje borreltjes van de zaak beschikbaar. En in z'n enthousiasme beloofde hij nog veel meer: Een rondje kir voor de hele groep. Hij zou dat de volgende avond hoogstpersoonlijk bereiden. Maar, en ineens keek hij weer zuinig, de groep moest dan wel om negen uur komen, niet later.

De volgende avond stonden ze op de stoep, om negen uur, de groep was groter dan ooit. De nieuwe was in geen velden of wegen te bekennen. Z'n dochter begon daarom maar met het tappen van bier uit een nieuw aangesleept vat. En toen, een grootse entree: de kleine, nieuwe kroegbaas met een enorme, glazen bokaal ("daar gaat 3,35 liter in") en zes flessen. Als een alchemist ging hij aan het werk, luid aangespoord door de W.T.K.G.-ers. Alkoholwalmen stegen op, maar toen moest de show even onderbroken worden: er was geen pollepel van het juiste formaat in huis. Geen nood, de plaatselijke archeoloog spoedde zich naar huis en kwam terug met de juiste pollepel. Er werd geklonken, gedronken, getafelvoetbald (Holland werd ingemaakt) en de huwelijksaanzoeken vlogen over tafel.

En midden in het feestgedruis.... floep... het grote licht ging aan.

De W.T.K.G.-groep knikte welwillend: "Inderdaad het was de hoogste tijd."

Concha Lutea.